

1. Jsem v krinolíně lariatu oblečen,
mou košilí je tichá savana
a v sedle sním svůj kostkovaný táhlý sen,
sen omšelého Dona Juana.
Tisíce krásků voní šalvějí,
mou lásku sosny stínem oplácí,
jen na koni se se mnou projet nechtějí,
dál ve větru sem-tam se kymácí.

R: Měsíc mě označoval cejchovadlem lesů,
sombbrero z kaktusu si vyzývavě nesu,
je moje láhev dávno dopita
a v dáli tepou kopyta.

2. Že pistole už Oklamohou nezazní,
to nemrzí mě, bude aspoň klid,
a že se ráno jako jindy rozední,
je lepší, nežli zlato objevit.
Hacienda v dáli není má
a nepatří mi stáda kolem ní,
a jestli mě tu vůbec něco dojíká,
tak na dně kapsy tabák poslední.

R:

3. I Llano Estacado zná můj zpěv,
u Tennessee jsem řval do hřmění stád,
jsem zkřivený a hořký jako babí hněv,
ač mrtev, přesto žiju napořád.
V nábojích prach mám z dálných cest,
já brodil řeky, projel údolí,
žíznil jsem v poušti, viděl tisíc měst,
mám koně, laso, hlad a pistoli.

R: